Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός | *Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουνίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 27*

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. *(Συνέχεια).*

— Καλὰ λέτε, κύριε Τερμίτη, ἀπεκρίθη ἡ Κρινιὼ πρέπει νὰ φυλάγουμαι.

— Ναί, παιδί μου· καὶ νὰ μὴν ἐμπιστεύεσαι, νὰ μὴ ξανοίγεσαι. Νά, κύτταξε· βλέπεις ἐκεῖ πάνω, 'ς ἐκεῖνο τὸ κλαδί, ἕνα πουλὶ μὲ μαῦρο κεφάλι;

— Μάλιστα, τὸ βλέπω...

— Τὸ λένε Καλογρήτσα καὶ εἶνε ἐχθρὸς φοβερός!

— Καὶ ὅμως εἶνε τόσο ἔμμορφο!

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἡ ἐμμορφιά! Ἂν αὐτὴ ἡ Καλογρήτσα μᾶς ἔβλεπε τώρα, θὰ ἔπεφτε ἀπάνω μας καὶ θὰ μᾶς ἔκανε καὶ τοὺς δυό μας μιὰ χαψιά! Τὸ ἀηδόνι ποῦ τραγουδεῖ τόσο γλυκά, ὅταν τὰ πάντα κοιμοῦνται στὸ δάσος καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι ἀνεβαίνῃ στὸν οὐρανό, — ὁ πυρούλης ὁ κοκκινολαίμης, ποῦ εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τὸν βλέπῃς καὶ νὰ τὸν ἀκοῦς, — ὁ κορυδαλός, ἡ καρδερίνα, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πουλιὰ ποῦ μᾶς θαμβώνουν μὲ τὰ πτερά τους καὶ μὲ τὰ κελαδήματα, εἶνε πλάσματα ποῦ τρέφονται μὲ μερμήγκια. Εἶνε ὁ σκληρὸς νόμος τῆς φύσεως: κάθε ζωντανὸ τρώγει τὸ ἄλλο ζωντανό, ποῦ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ. Νά, καὶ 'μεῖς τὸν χειμῶνα, θὰ φᾶμε τὴς μελίγρες μας, ἐκτὸς ἂν φαγωθοῦμε προτήτερα ἀπὸ κανένα ἄλλο μεγαλήτερο ἔντομο ἢ πουλί.

— Τί φοβερό! εἶπε ἡ Κρινιώ.

— Φοβερὸ-ξεφοβερό, αὐτὸ εἶνε! εἶπε ὁ σοφὸς Τερμίτης. Πρέπει κανεὶς νὰ τὰ ξέρει ὅλα καὶ νὰ φυλάγεται. Ἀλλὰ στάσου γιατὶ ἐφθάσαμε... Μπᾶ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, καθὼς ἑτοιμάζετο νὰ τριγυρίσῃ ἕνα φυλλαράκι ποῦ τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο, εἶδε μὲ μεγάλη του ἔκπληξι, ὅτι ἕνας μεγάλος βάλτος ἄπλωνε μπροστά του τὰ θολά του κιτρινωπὰ νερά, ποῦ τὰ ἐρρυτίδωνε ὁ ἀέρας.

— Διάβολε, εἶπε· νὰ κάτι ποῦ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ προβλέψω· ἡ βροχὴ γέμισε αὐτὸ τὸ λάκκο.

— Δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ περάσωμε, ἐκτὸς ἂν κάμωμε ἕνα μεγάλο γύρο, εἶπε ἡ Κρινιώ.

— Ναί, αὐτὸ θὰ κάνατε σεῖς, τὰ μερμήγκια τῆς χώρας ποῦ ἔχει ἄσπρους ἀνθρώπους. Ἐγὼ ὅμως, ποῦ ἔρχομαι ἀπὸ μακρυά, ξέρω πράγματα ποῦ δὲν τὰ ξέρετε σεῖς. Κύτταξε, μικρή μου. Κάθε φορὰ ποῦ φυσᾷ ἀέρας, βλέπεις πῶς ἕνα ξερόφυλλο, πεσμένο στὸ νερό, ξεκινᾷ καὶ φθάνει πλέωντας ὡς τὴν ἀπέναντι ὄχθη, καὶ ἔπειτα πάλι, ποῦ τὸ παίρνει ὁ ἀέρας, γυρίζει ὁλόγυρα στὸ βάλτο κ' ἐγγίζει τὴς ἄκρες του; Θὰ σταθοῦμε ἀπάνω 'ς αὐτὸ τὸ φύλλο, τὸ πιὸ ξερὸ κ' ἐλαφρὸ ἀπ' ὅλα, κι' αὐτὸ θὰ μᾶς βγάλῃ ἀντίκρυ μιὰ χαρά. Ἔλα!

Ἡ Κρινιὼ ἀπομέσα της ἐφοβοῦνταν. Ἀλλὰ πῶς νὰ τολμήσῃ νὰ δείξῃ τὸ φόβο της στὸν Τερμίτη, ποῦ βέβαια θὰ τὴν ἐμάλωνε αὐστηρὰ ἢ θὰ τὴν ἐκορόϊδευε σκληρά;... Αὐτὸ συλλογίζουνταν ἀκόμη καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, ὅταν ὁ σύντροφός της, γλυστρῶντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἕνα χορτάρι, ποῦ ἄγγιζε ἴσα-ἴσα τὸ ξερόφυλλο, κατέβηκε καὶ στάθηκε 'στὸ αὐτοσχέδιο πλοιάριο. Μ' αὐτὸ ξεθαρρεύτηκε ἡ Κρινιώ, δὲν ἐδίστασε πιά, (*) ἔκαμε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κοντὰ στὸν Τερμίτη, ἀπάνω στὸ ξερόφυλλο.

Ἡ προφητεία τοῦ γέρου

«Βλέπεις ἐκεῖ - πάνω ἕνα πουλί;...» (Σελ. 213. στ. α'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 208.

βγῆκε 'ς ὅλα ἀληθινή. Μόλις φύσησε ἀέρας, τὸ φύλλο, στριφογυρίζοντας, ἔφθασε ὥς τὴ μέση τοῦ μικροῦ βάλτου. Στὴν ἀρχή, ἡ Κρινιώ, φοβισμένη, ἐκάθουνταν ὅσο μποροῦσε πιὸ κοντὰ στὸν σύντροφό της· ἔπειτα ὅμως, τὸ ταξεῖδι «μὲ τὴ βάρκα» — καινούργιο πρᾶγμα γι' αὐτή, — τῆς ἄρεσε τόσο πολύ, ὥστε κάθε φόβος τῆς ἔφυγε.

—Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! εἶπε· θὰ μποροῦσα νὰ μείνω ἐδῶ-πάνω ὅλη μου τὴ ζωή!

—Ποτέ μου δὲν ἄκουσα μεγαλήτερη ἀνοησία ἀπ' αὐτὴ ποῦ εἶπες τώρα! ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης. Μάθε λοιπόν, μικρὴ ἀνόητη, ὅτι αὐτὸ τὸ φύλλο δὲν θὰ μείνῃ αἰώνια στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Σὲ λίγο θὰ βραχῇ, θὰ βαρύνῃ καὶ θὰ βουλιάξῃ· καὶ τὸ τρελλὸ μερμηγκάκι, ποῦ θὰ ἤθελε νὰ περάσῃ ἐδῶ-πάνω ὅλη του τὴ ζωή, θὰ πήγαινε κι' αὐτὸ μαζί του στὸν πάτο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Τερμίτη, δὲν τὸ ἤξευρα· εἶμαι μικρὴ ἀκόμη, βλέπετε, καὶ ἀγράμματη...

— Πρόσεχε τώρα, γιατὶ πλησιάζομε. Μόλις φθάσῃ τὸ φύλλο στὴν ὄχθη, ἐγὼ θὰ πηδήσω ἔξω καὶ θὰ τὸ κρατήσω μὲ τὰ πισινά μου πόδια, γιὰ νὰ σοῦ δώσω καιρὸ νὰ περάσῃς καὶ σύ. Ἐνόησες;

— Μάλιστα.

Ἔτσι τὰ δυὸ μερμήγκια ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴ «βάρκα» καὶ βρέθηκαν στὴν ξηρά, δυὸ βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὴ φλαμουριά, ποῦ ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς των.

— Ἂν μποροῦσαμε, εἶπε ὁ Τερμίτης, νὰ βάλωμε αὐτὸ τὸ φύλλο σὲ κανένα μέρος, ποῦ νὰ μὴ τὸ πιάνῃ ἀέρας, θὰ μᾶς ἐχρησίμευε γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Ἐκύτταξε ὁλόγυρα καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε. Πραγματικῶς, ἡ ὄχθη τοῦ βάλτου, 'ς ἕνα μέρος ἐσχημάτιζε μιὰ μικρὴ λακκούβα, γεμάτη χορτάρια· κι' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅπου ὁ ἀέρας εἶχε φέρει τὸ ξερόφυλλο. Μὲ πόδια καὶ μὲ δαγκάνες,—ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὸ κόπο ὁμολογουμένως,—τὰ δυὸ μερμήγκια κατάφεραν νὰ τραβήξουν τὸ αὐτοσχέδιο πλοιάριο ὥς τὰ χορτάρια τῆς λακκούβας. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη τους χαρὰ εἶδαν πῶς ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ἀέρας δὲν τὸ ἔπιανε, ὥστε, ὅταν θὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν, δὲν θὰ εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ ξανατραβήξουν τὴ «βάρκα» τους ὥς τὸ μέρος ποῦ ἦταν πρίν. Ὁ ἀέρας θὰ τὴν ἔρριχνε πάλι στὸ νερό—καὶ καλὸ ταξεῖδι!

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ γέρο-Τερμίτης. Θὰ μαζέψουμε τώρα ὅσους φλαμουρόσπορους μπορέσουμε, θὰ τοὺς κουβαλήσουμε ἕνα-ἕνα στὸ φύλλο, καὶ ἅμα φορτωθῇ καλά, θὰ γυρίσουμε πίσω μὲ τὸ φορτίο μας.

Ἡ Κρινιὼ ἦταν καταγοητευμένη. Ἄκουε κ' ἔβλεπε μὲ μεγάλη προσοχὴ ὅ,τι ἔλεγε κ' ἔκομνε ὁ σύντροφός της. Ἔτσι ἄρχιζε ἡ *ἀνατροφή* της, πολὺ χρήσιμη πραγματογνωσία,—μιὰ διδασκαλία ποῦ καθεμέρα θὰ τῆς ἐμάθαινε πολλὰ καὶ θὰ τὴν ἔκομνε σοφώτερη, ἐνῷ συγχρόνως θὰ τὴν ἔτερπε καὶ θὰ τὴν ἐδιασκέδαζε.

Χωρὶς νὰ χάσουν στιγμή, τὰ δυὸ μερμήγκια ἐπῆγαν στὴ φλαμουριὰ κι' ἄρχισαν νὰ μαζεύουν σπόρους. Ἔπιαναν ἕνα-ἕνα μὲ τὰ μεσιανά τους πόδια—τὰ μερμήγκια, καθὼς ξέρετε, ἔχτυν ἕξη,—τὸν ἔσφιγγαν στὴν κοιλιά τους καὶ τὸν ἐκουβαλοῦσαν στὸ φύλλο. Ἄλλον ἕνα σπόρον ἔπαιρναν καὶ τὸν κρατοῦσαν συγχρόνως μὲ τῆς δαγκάνες. Ἔτσι, ἀπὸ τέσσερους σπόρους κάθε δρόμο, ὁ Τερμίτης καὶ ἡ Κρινιὼ κατάφεραν σὲ λίγο νὰ φορτώσουν ἀπάνω στὸ φύλλο καμμιὰ πενηνταριά.

Ὁ Τερμίτης ἐκύτταζε τὸ ἔργο του μὲ καμάρι πολύ.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι.

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν Κρινιώ, ἄρχισε πάλι νὰ τραβᾷ τὸ φύλλο γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὴ λακκούβα. Αὐτὴ ἡ ἐργασία ἦταν ἡ δυσκολώτερη ἀπ' ὅλες. Ἐπέτυχε ὅμως. Καὶ μάλιστα, ὁ ἀέρας ἔσπρωξε τὸ φύλλο ὄχι στὸ μέρος ποῦ ἦταν πρίν, ἀλλὰ λιγάκι μακρύτερα, δηλαδὴ πιὸ κοντὰ στὴ φωλιά.

(Ἕπεται συνέχεια). *Γρηγ. Ξενόπουλος*
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann

ΤΟ ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΑΚΙ

—Τρεχαντηράκι ὁλάρμενο,
Μὴ βιάζεσαι, καὶ ἄκουη,
Τοῦ Πέλαγου εἶνε οἱ δρόμοι
Γεμάτοι Τρικυμιές.

Τόσο πολὺ μὴ βιάζεσαι,
Νάφησεις τὸ λιμάνι,
Καὶ ἡ Μπόρα, ἰδές τη, φθάνει
Μὲ τὶς Ἀνεμικές...

Τῆς Ἀνοιξῆς περίμενε,
Νὰ πάρουν τὰ Μαϊστράλια,
Καὶ οἱ Φλοῖσβοι ἀπ' τὰκρογιάλια
Θὰ μᾶς ξεπροδοδοῦν.

Μεῖνε μέσ' στῆς Γαλήνης μας
Τὴν τρυφερὴν ἀγκάλη,
Τῆς Γῆς, ἐδῶ, τὰ κάλλη
Πουλάκια κελαϊδοῦν...

—Βαρκούλα μου, μὴ σκιάζεσαι·
Φόβος σὲ μᾶς δὲ μοιάζει·
Μπροστά μας θὰ μεριάζει,
Θὰ φεύγει ἡ Τρικυμιά·

Καϊκάκια πιὰ Ἑλληνόπουλα,
Μακρυάθε ὅπου τὰ ἰδοῦνε,
Καὶ οἱ Μπόρες προσκυνοῦνε
Καὶ ἡ ἄπιστη ἡ Νοτιά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

Πρὸ ἡμερῶν ἔχω εἰς τὸ τραπέζι μου ἕνα γράμμα φίλου μας, συνδρομητοῦ τῆς «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητούς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐασκόπευα νὰπαντήσω ἰδιαιτέρως. Ἀλλ' ὅταν ἔπιασα τὴν πέννα διὰ νὰ τοῦ γράψω, ἐσυλλογίσθηκα: Διατί νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσω δημοσίᾳ; Ἂν, ὅπως νομίζω, ἡ ἀπάντησίς μου θὰ τὸν ὠφελοῦσε, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ καὶ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις; Διότι βέβαια εἶνε πολλοί. Θὰ τὸ παραδεχθῆτε ἀμέσως ἅμα σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ ἀγαπητός μας φίλος τὰ ἔχει μὲ τὸ σχολεῖόν του, παραπονεῖται διὰ τὰ πολλὰ μαθήματα ποῦ τὸν φορτώνουν, διὰ τὰνιαρὰ καὶ κακογραμμένα βιβλία ποῦ τοῦ δίδουν νὰ διαβάζῃ, καὶ τέλος διὰ κάποιον καθηγητήν του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει στὸ μάτι καὶ τὸν κατατρέχει. Πόσοι λοιπὸν δὲν θὰ εἶχαν νὰ μοῦ κάμουν τὰ ἴδια παράπονα, καὶ πόσοι δὲν θὰ ἐδιάβαζαν μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον τὴν πρὸς τὸν φίλον μας ἀπάντησίν μου;

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πολλὰ μαθήματα καὶ τὰ κακογραμμένα βιβλία, δὲν ἔχω παρὰ νὰ συστήσω ὑπομονήν. Εἶνε καὶ τὰ δύο «ἀναγκαῖα κακὰ» καὶ φαίνεται ὅτι δύσκολα θὰ ἐκλείψουν. Ὁλονὲν αἱ γνώσεις τῶν ἀνθρώπων αὐξάνουν καὶ εἰς ὀλίγα χρόνια ὁ μαθητὴς πρέπει νὰποκτήσῃ τὰς κυριωτέρας. Πολλοὶ παιδαγωγοὶ ἐφορτώθησαν τὸ φόρτωμα αὐτὸ τῶν μαθημάτων καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸ ἐλαφρώσουν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχαν τίποτα. Ὅταν ἐξετάζῃ κανεὶς ἕνα-ἕνα τὰ μαθήματα, τὰ εὑρίσκει ὅλα χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα. Καὶ ἡ μεγάλη δυσκολία εἶνε ποῖον νὰ διαλέξῃ καὶ ποῖον νὰ πετάξῃ. Λέγουν διὰ τὰ κακόμοιρα τὰ Λατινικά. Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ βγαίνῃ ἕνας μαθητὴς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ μίαν ἰδέαν τοὐλάχιστον τῆς παγκοσμίου ἀρχαίας γλώσσης, τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν φιλολογίαν,—ἀκόμη καὶ τὴν ἐλαφράν,—εἶνε γενική; Ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ μανθάνῃ ἀπ' ὅλα. Ἂς ἔχῃ ὅμως μόνος του τὴν φρόνησιν νὰ διαλέγῃ ἐκεῖνα ποῦ θὰ τοῦ χρησιμεύσουν εἰς τὸ στάδιόν του καὶ εἰς αὐτὰ νὰ ἐγκύπτῃ περισσότερον· ἀλλὸ χωρὶς νὰ παραμελῇ καὶ τὰ ἄλλα, ἀφοῦ διαφορετικὰ δὲν προβιβάζεται.

Καὶ διὰ τὰ «κακογραμμένα» ἐπίσης βιβλία τοῦ σχολείου πολλοὶ παραπονοῦνται πρὸ καιροῦ καὶ οἱ ἁρμόδιοι προσπαθοῦν νὰ εὕρουν τρόπον διὰ νὰ βελτιωθῇ ἡ

ποιότης των. Μὲ ὅλους ὅμως τοὺς τρόπους καὶ τοὺς νόμους, δὲν κατορθώνουν παρὰ νὰ τὰ κάμνουν... χειρότερα. Τὰ βιβλία τοῦ σχολείου πρέπει νὰ τὰ γράφουν σοφοί, διδάκτορες, παιδαγωγοί, καθηγηταί, διδάσκαλοι. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, δὲν εἶνε καὶ συγγραφεῖς. Ἔχουν τὰς γνώσεις, ξεύρουν καλὰ τὴν μέθοδον καὶ τὴν «διδακτέαν ὕλην», ἀλλὰ δὲν ἔχουν ὕφος. Γράφουν ξηρά, σχολαστικά, ἄσχημα. Νἀναθέσουν τώρα τὰ βιβλία τοῦ σχολείου εἰς λογογρίφους καλλιτέχνας, εἰς ἀληθινοὺς συγγραφεῖς, διακρινομένους διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ ὕφους των; Ἀλλὰ τί ξεύρουν αὐτοὶ ἀπὸ διδακτικὸν βιβλίον;... Ἔτσι, τὰς στοιχειώδεις γνώσεις καὶ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης θὰ τὰ μάθετε εἰς τὸ Σχολεῖον μὲ τὰ κακογραμμένα ἀλλὰ τὰ γραμματικῶς ὀρθὰ καὶ σοφὰ βιβλία ποῦ σᾶς δίδουν· τὸ δὲ ὡραῖον ὕφος θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα θὰ διαβάζετε ἐκτὸς τοῦ Σχολείου. Πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά.

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ ζήτημα τῶν διδασκάλων ποῦ παίρνουν *ἀπὸ κακὸ μάτι* μερικοὺς μαθητάς, σὰν τὸν φίλον μας, καὶ τοὺς *κατατρέχουν*. Ἀλήθεια; ὑπάρχουν, καὶ τέτοιοι διδάσκαλοι; Δὲν θέλω νὰ σᾶς γελάσω, ἀγαπητοί μου. Ὑπάρχουν. Καὶ οἱ διδάσκαλοι ἄνθρωποι δὲν εἶνε; Δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰ νεῦρά των, τὰς ἰδιοτροπίας των, τὰς ἀδυναμίας των; Καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ νικῶνται καμμιὰν φορὰν εἰς τὸν ἀγῶνα ποῦ κάμνουν διὰ νὰ τὰ κατανικήσουν; Θὰ παρετηρήσατε πολλάκις, ὅτι συμβαίνει νὰντιπαθήσετε ἕνα ἄνθρωπον χωρὶς νὰ ἔχετε κανένα σοβαρὸν λόγον. Ἔτσι, ἀπὸ τὰ μοῦτρά του, ἀπὸ τὰ ροῦχά του, ἀπὸ τὴν φωνή του. Ἔ, αὐτὸ σὰν ἄνθρωποι παθαίνουν καμμίαν φορὰν καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ὁ φίλος μας ποῦ μοῦ παρεπονέθη διὰ τὴν ἀντιπάθειαν τοῦ καθηγητοῦ του, μοῦ ἐνθύμισε κάποιον σχολάρχην μου, ὁ ὁποῖος ἐπίσης μὲ εἶχε πάρει «ἀπὸ κακὸ» καὶ μ' ἐβασάνιζε χωρὶς αἰτίαν. Βέβαια δὲν μ' ἐτιμωροῦσε ὅταν ἤμουν φρόνιμος, οὔτε μοῦ ἔβαζε μηδὲν ὅταν ἔλεγα μάθημα. Ποτὲ ὅμως δὲν μ' ἐσυγχωροῦσε δι' ὅ,τι προθύμως ἐσυγχωροῦσε τοὺς ἄλλους, ποτὲ δὲν μοῦ ἔβαζεν ὅλον τὸν βαθμὸν ποῦ μοῦ ἄξιζε, καὶ δὲν ἄφινεν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ μὲ πικράνῃ.

Ἀλλὰ ξεύρετε τί ἔκαμνα ἐγώ; Τίποτε ἀπολύτως, μιλιά! Οὔτε ἔδειχνα κἀν ὅτι ἐννοοῦσα αὐτὴν τὴν ἀδικαιολόγητον ἀντιπάθειαν. Τὴν ἐθεωροῦσα ὡς ἕνα δυστύχημά μου καὶ τὸ παιδικὸν ἔνστικτον μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ὤφειλα νὰ τὸ ὑπομείνω ἀγογγύστως, διὰ νὰ μὴ τὸ κάμω χειρότερον. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὡς τὰ μέσα τοῦ χρόνου, ὁ σχολάρχης μου... βαρέθηκε νὰ μὲ ἀντιπαθῇ. Καὶ ὄχι μόνον βαρέθηκε νὰ μὲ ἀντιπαθῇ, ἀλλ' ἀπὸ μίαν φυσικὴν ἀντίδρασιν, ἴσως ἀπὸ μετάνοιαν, ἄρχισε νὰ μὲ παραχωνεύῃ, σχεδὸν νὰ μὲ συμπαθῇ. Μ' ἐπροβίβασε μὲ ἄριστα, ἐνῷ μόνον διὰ λίαν καλῶς εἶχα ἀξιώσεις, καὶ κατόπιν ἐγίναμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι. Σήμερα, τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὰγαπῶ σὰν ἀδέλφια μου...

Ἰδοὺ τί συμβουλεύω νὰ κάμῃ ὁ ἀγαπητός μας φίλος ποῦ μοῦ ἔγραψε, καὶ ὅσοι τυχὸν εἶνε «εἰς τὸ μάτι» κανενὸς διδασκάλου των. Τίποτε ἀπολύτως· μιλιά!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' *(Συνέχεια)*

Ἐφανταζέτο, ὅτι θὰ ἐπήγαινε μετὰ θάνατον εἰς κανένα Παράδεισον εἰδικὸν διὰ τοὺς καλοὺς μικροὺς τζόκεϋ, ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο καὶ ὁ *Πέρτενερ*, καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε μαζί του θαυμάσιες κοῦρσες εἰς τὰ χλοερὰ λιβάδια τοῦ οὐρανοῦ...

Ἀλλ' ἀπὸ τὰς σκέψεις του τὸν ἀπέσπασε τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον ἐπάγωνε τὰ μέλη του κ' ἔκαμνε τὰ δόντια του νὰ συγκρούωνται... Οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε νὰ ὀνειροπολήσῃ δὲν ἠμποροῦσεν εἰς τὴν φρικώδη ἐκείνην εἰρκτήν!..

Ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ στενὸν πέτρινον ἐδώλιον καὶ ἔκαμε νὰ πατήσῃ τὰ πόδια του χάμω. Ἀλλὰ φρίκη! Ὁκὸ τὸ πέλμα του ἠτσθάνθη ἕνα πρᾶγμα μαλακὸν καὶ ψυχρόν, τὸ ὁποῖον ἠγωνίζετο νὰ διαφύγῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὠχρὸν φῶς, ἀμυδρόν, εἰσέδυσεν ἀπὸ ἕνα μικρὸν φεγγίτην. Ὑπὸ τὸ ἡμίφως αὐτό, ὁ Μπόμπης παρετήρησεν ὅτι τὸ πάτωμα τῆς φυλακῆς του ἦτο γεμάτο, ποντικούς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀκινησίας του, τὸν εἶχαν περιτριγυρίσῃ ἀπὸ κοντά.

Μόλις ὅμως ἐκινήθη, τρομάξαντες ἔσπευσαν νὰπομακρυνθοῦν καὶ τώρα ἔτρεχαν εἰς τὸ δωμάτιον κυκλικῶς, ξύνοντες τὸ χῶμα καὶ ἐκβάλλοντες μικράς, ὀξείας κραυγάς.

Ὅταν ἐνόησε μὲ τί εἴδους ἐχθροὺς εἶχε νὰ κάμῃ, ἡ φρίκη ποῦ ἠσθάνθη, τοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος νὰμυνθῇ. Ἤθελε νὰποθάνῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ φαγωθῇ ἀπὸ ποντικούς. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἐκινδύνευε τώρα νὰ πάθῃ. Ὡς γνωστόν, τὰ ζῶα αὐτά, τόσον δειλὰ ὅταν εἶνε μεμονωμένα, γίνονται τολμηρότατα ὅταν εἶνε πολλὰ μαζί. Καὶ ἤρχοντο ὁλονέν, ἤρχοντο ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τῆς εἰρκτῆς.

Πρὸς στιγμήν, καθὼς εἴπαμεν, ἐτρόμαξαν κ' ἐτοιμάσθησαν νὰ τρυπώσουν. Ἀλλ' ἔπειτα, ἀναθαρρήσαντα, ἐπῆλθον ἐναντίον τοῦ μικροῦ κατὰ φάλαγγα πυκνήν.

Ἀπὸ διαφόρους διευθύνσεις, ἀνερριχῶντο εἰς τὸ ἐδώλιον, ὅπου ὁ δυστυχὴς Μπόμπης εἶχε καταφύγῃ. Ἄλλοι μικροί, ἄλλοι πελώριοι, ἐπροχώρουν, ἐπλησίαζαν ὁλονέν. Ἤδη οἱ πρῶτοι ἤρχισαν νὰ δαγκάνουν καὶ νὰ ροκανίζουν τὸ πέλμα τοῦ ὑποδήματός του.

Μὲ μίαν δυνατὴν κλωτσιάν, ὁ Μπόμπης ἐσκότωσε δύο καὶ ἡ φάλαγξ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, νομίσας ὅτι ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἐφιάλτην, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἠσθάνθη ὀπίσω του νέον θροῦν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγίτου εἶδε νέον στράτευμα, ἐξορμοῦν ἀπὸ μίαν μεγάλην τρύπαν, ὄπισθεν τοῦ ἐδωλίου.

Πηδᾷ κάτω καὶ μὲ τὰ πόδια του σκοτώνει μερικοὺς ἄλλους ποντικούς. Ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὸ πάτωμα, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, παντοῦ. Μία πλημμύρα ἀπὸ μαῦρα σώματα, εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνονται λευκὰ δοντάκια, τρίζοντα ἀπαισίως.

Ὁ Μπόμπης αἰσθάνεται, ὅτι εἶνε πλέον χαμένος. Ζητεῖ γύρω του κανένα ὅπλον, πέτραν, μπαστοῦνι, ὅ,τι δήποτε, ἀλλὰ δεν βλέπει παρὰ τὴν μαύρην ἀγέλην ποῦ πλημμυρεῖ τὴν εἰρκτήν.

Τέλος, εἰς μίαν ἄκραν, διακρίνει μίαν σάπιαν σανίδα. Ὁρμᾷ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ποντικῶν καὶ τὴν ἁρπάζει.

Ἀλλὰ φοβερὸς πόνος τῷ ἀποσπᾷ κραυγὴν δυνατήν. Ἠσθάνθη εἰς τὰς κνήμας του τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας τῶν μικρῶν σαρκοβόρων. Μανιώδης, κρεμᾶται τὴν σανίδα καὶ κτυπᾷ εἰς τὸν σωρόν. Τὰ πτώματα συσσωρεύοντκι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν

«Ἐκεῖ ἐπάνω εἶχε καθήσῃ ὁλομόναχος, ὅπως μέσα εἰς ἕνα τάφον...» (Σελ. 207, στ. 6').

πτωμάτων αὐτῶν, ἄλλα ποντίκια ἀναβαίνουν κ' ἐξακολουθοῦν νὰ δαγκάνουν τὸ κρέας του. Πηδᾷ, τρέχει, φωνάζει . . . ἀλλ' ἡ φωνή του μόλις ἀντηχεῖ εἰς τὴν σιγὴν τῆς εἰρκτῆς.

Ἐν τούτοις ἡ ἡρωϊκή του ἄμυνα φοβίζει κάπως τὸν ἐχθρόν. Τριγύρω του σχηματίζεται κύκλος κενός. Ἀναπνέει, ἀλλ' ὄχι διὰ πολύ, διότι καὶ πάλιν τὰ δοντάκια, τὰ φοβερὰ δοντάκια, ξεσχίζουν τὸ κρέας του. Τὸ αἷμά του ρέει. Πηδᾷ, κτυπᾷ, σκοτώνει καὶ κερδίζει ἀκόμη ὀλίγας στιγμὰς ἀνακωχῆς. Κατόπιν ὅμως οἱ ποντικοὶ πολυπληθέστεροι ἐπανέρχονται κατὰ πυκνὰς φάλαγγας καὶ τὸν πολιορκοῦν εἰς μίαν ζώνην, ἡ ὁποία ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν γίνεται στενωτέρα. Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς τῷ ἐπιτρέπει τώρα νὰ βλέπῃ καθαρώτατα τὴν δεινήν του θέσιν. Ἐννοεῖ, ὅτι κάθε ἄμυνα εἶνε πλέον ματαία, διότι θὰ νικηθῇ μοιραίως ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀγρίων καὶ πειναλέων τρωκτικῶν. Καὶ κραδαίνει μὲν ἀκόμη τὸ ὅπλον του, ἀλλ' εἶνε κουρασμένος, ἐξηντλημένος καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ὑποκύψῃ, θὰ παραδοθῇ . . . Ἐξαφνα, τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελπισίας, τὸ βλέμμα του πίπτει εἰς μίαν σκιάν, μεγαλητέραν ἀπὸ τὰς σκιὰς τῶν ποντικῶν ποῦ τὸν περικυκλώνουν...

Κυττάζει καλλίτερα καὶ βλέπει ἐξερχόμενον ἀπὸ μίαν τρύπαν τοῦ τοίχου, τὸ ὀξὺ ρύγχος μὲ τὰ λάμποντα μάτια ἑνὸς ζώου, τὸ ὁποῖον φαίνεται διστάζον νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ποντικοπλημμυρισμένην εἰρκτήν.

Ὁ ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης.

«Μιᾶ ἀλεποῦ! . . . ἐφώναξεν ὁ Μπόμπης· Μιᾶ ἀλεποῦ!.. Μὰ τότε λοιπὸν ἐσώθηκα!»

«Ἔννοια σου, κακόμοιρε, καὶ θὰ ἰδῇς τί σὲ περιμένει!» (Σελ.206,στ.γ'.)

Καὶ ὁ μικρός, τὴν εὐφυΐαν τοῦ ὁποίου ἐπηύξανεν ὁ ἄμεσος κίνδυνος, ἔκαμε τὸν ἑξῆς ὀρθότατον συλλογισμόν:

Ἡ ἀλεποῦ ἐκείνη ἤρχετο φυσικὰ ἀπέξω, ἀπὸ μίαν τρύπαν, ἀπὸ ἕνα δρόμον. Διατί λοιπὸν καὶ αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πολὺ μεγαλήτερος, νὰ μὴ δοκιμάσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν εἰρκτήν του διὰ τῆς αὐτῆς τρύπας, διὰ τοῦ αὐτοῦ δρόμου;..

Ἦτο ἄλλως τε ἡ τελευταία ἐλπὶς σωτηρίας ποῦ τοῦ ἔμεινε...

Μὲ τρία πηδήματα, ὁ μικρὸς τζόκεϋ εὑρέθη κοντὰ εἰς τὴν τρύπαν, τὴν ὁποίαν ἐμεγάλωσεν, ἀποσπάσας μερικὰς πέτρας μὲ τὰ χέρια του.

Μόλις τὸν εἶδεν, ἡ ἀλώπηξ ἐτράπη εἰς φυγήν, ὡς διὰ νὰ τῷ δείξῃ τὸν δρόμον. Θαρραλέως, ὁ μικρὸς εἰσχωρεῖ μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὑπογείου ἐκείνου διαδρόμου. Ἔρπει, βοηθούμενος μὲ τοὺς ἀγκῶνας καὶ μὲ τὰ γόνατα, βλέπει δὲ μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν, ὅτι ὁ διάδρομος, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε θὰ ἦτο ὑδραγωγεῖον, ἀντὶ νὰ στενεύῃ, ὅπως ἐφοβήθη κατ' ἀρχάς, ἀπεναντίας ἐγίνετο πλατύτερος.

Ὁ Μπόμπης ἐξακολουθεῖ νὰ ἕρπῃ καὶ τώρα εὑρίσκεται εἰς πλήρες σκότος, Προχωρεῖ... μαντεύει ὅτι ἔκαμεν ἤδη πολὺν δρόμον καὶ συμπεραίνει ἐκ τούτου, ὅτι ὁ ὀχετὸς ἐκεῖνος κάπου θὰ ἔβγαζεν εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Διαρκούσης τῆς ἐπιπόνου αὐτῆς πορείας εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν ὑγρασίαν, τὰ χέρια του συνήντησαν πολλάκις τὸ γλοιῶδες δέρμα σιχαμερῶν ζώων, ὄφεων, φρύνων, σαλαμανδρῶν. Ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ.

Δυστυχῶς ἡ κεφαλή του προσκρούει ἐξαφνα εἰς μίαν πέτραν. Ψηλαφεῖ γύρω του ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὑρίσκει διόδον. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἀδιέξοδον;

Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ ἀὴρ ἀραιοῦται εἰς τὸν στενὸν διάδρομον, τὸν ὁποῖον τὸ σῶμά του φράττει ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ ὀδυστυχὴς Μπόμπης μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναπνέει. Ταῦτά του βοῖζουν, οἱ κρόταφοί του κτυποῦν... πνευστιᾷ... θὰ λιποθυμήσῃ...

Ἐξαφνα αἰσθάνεται ἐλαφρὰν πρόσψαυσιν εἰς τὸ πρόσωπόν.

«Πάλι ποντίκια; συλλογίζεται ἀπηλπισμένος· ἢ κανένα ἄλλο ζῶον χειρότερο;..»

Ἐξ ἐνστίκτου, ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ συλλαμβάνει τὴν δασύτριχον οὐρὰν τῆς ἀλώπεκος, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤρχετο παλιν νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Μπόμπης ἁρπάζεται ἀπεγνωσμένως ἀπὸ αὐτὴν τὴν οὐρὰν. Τί ποτε πλέον δὲν θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ τὴν ἀφίσῃ!

Τὸ ζῶον, εἰς τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν σύλληψιν, στρέφεται κατ' ἀρχὰς διὰ νὰ δαγκάσῃ· κατόπιν ὁρμᾷ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν πρὸς τὴν ἔξοδον, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνο ἐγνώριζεν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπόμπης δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ εὕρῃ μόνος του, διότι ἠνοίγετο εἰς τὸν ἐπάνω θόλον τοῦ διαδρόμου καὶ ἦτο φραγμένη ἀπὸ χώματα καὶ ξηρὰ φύλλα.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἠκολούθησε τὴν κίνησιν τοῦ ζώου καὶ μὲ τὸ κεφάλι του ἀπώθησε τὸ ἐλαφρὸν στρῶμα τοῦ χώματος. Δροσερὸς κ' εὐεργετικὸς ἀὴρ εἰσῆλθε συγχρόνως εἰς τοὺς πνεύμονάς του, ἐπαναφέρων εἰς αὐτὸν τὴν ζωήν, ἡ ὁποία ἦτο ἑτοίμη νὰ σβύσῃ.

Ἡ θέα τῶν ξηρῶν φύλλων τῷ ἀπέδωσε τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, διότι τὰ φύλλα αὐτὰ ἦσαν ἔνδειξις, ὅτι ἐπλησίαζεν εἰς τὸ πόθητον τέρμα.

Πραγματικῶς, μὲ μεγάλην του χαρὰν εἶδε μετ' ὀλίγον τὸν διάδρομον νὰ εὑρύνεται καὶ νὰ καταλήγῃ εἰς μίαν μεγάλην ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς λόφου, τὴν ὁποίαν οἱ θάμνοι ἀπέκρυπτον ἀκόμη.

Ἀπώθησε τὰ κλαδιὰ ἐκεῖνα, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὰ κεντήματα τῶν ἀκανθῶν, καὶ κατέπεσεν ἐξηντλημένος, ἀλλὰ εὐτυχής, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὀπῆς. Ὁ ἥλιος, ὁ καλὸς ἥλιος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ ἐπανίδῃ, τὸν ἐθάμβωσε κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ τὸν ἐζέστανε καὶ τὸν ἐνεψύχωσε μὲ τὸ εὐεργετικόν του θάλπος.

Εἶχε σωθῇ! Οὔτε ὁ Ἴδιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ...

Ἐκύτταζε τὸν ὡραῖον κυανοῦν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ἤκουε τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν, ἔβλεπεν ὁλόγυρα τὴν πεδιάδα ἀφυπνιζομένην ὑπὸ τὴν πρωϊνὴν ὁμίχλην, καὶ ὅλα τῷ ἐφαίνοντο ὡς ὄνειρον.

Ἀλλ' αἱ ρυτιδωμέναι κάλτσαι του, τὸ κουρελιασμένον παντελόνι του, τὰ αἱματωμένα ποδία του, τὸν ἔπεισαν ὅτι δὲν ὠνειρεύετο, ἀλλ' ὅτι πράγματι διεσώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον νὰ μείνῃ ἐκεῖ-μέσα, εἰς τὴν ἀπαισίαν τρώγλην, διαπαντὸς καὶ νὰ φαγωθῇ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ ποντίκια!

Ἀντικρύ του, ἕνα ζῶον διασχίζει τὸν ἐξοχικὸν δρόμον καὶ ἐξαφανίζεται εἰς μίαν λόχμην. Ὁ Μπόμπης τὸ ἀναγνωρίζει καὶ τοῦ στέλλει μακρόθεν ἕνα φιλί. Διότι τὸ ζῶον αὐτὸ εἶνε ὁ σωτήρ του, ἡ εὐεργετικὴ ἀλώπηξ ποῦ ἦλθε νὰ τὸν εὕρῃ καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν ζωήν, πρὸς τὸ μέλλον, πρὸς τὴν εὐτυχίαν!

Καὶ ὁ Μπόμπης τὰ βλέπει πάλιν ὅλα ὡραῖα καὶ ρόδινα.

Εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Μαῦρον Πύργον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ

Ἡ ὀργὴ τοῦ κόμητος Μουσύ.

Ὁ κόμης Μουσὺ ἐξύπνησε μὲ κακὴν διάθεσιν, ὅπως ἄλλως τε τῷ συνέβαινε συχνὰ μετὰ τὰ ὀργιά του.

Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια, ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔπιασε μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του, ποῦ τοῦ ἔπονοῦσε, ἐγέμισεν ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ ἤπιεν ἀπλήστως, διὰ νὰ σβύσῃ, θὰ ἔλεγες, τὴν πυρκαϊὰν ποῦ εἶχεν ἀνάψῃ εἰς τὰ σπλάγχνα του τὸ κρασί.

Κατόπιν προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του.

Ἐνεθυμεῖτο ἀμυδρῶς, ὅτι κάτι δυσάρεστον τῷ συνέβη τὴν νύκτα, ἀλλὰ τί ἀκριβῶς δὲν ἤξευρε.

Ἐξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του.

— Διάβολε! ἀνέκραξε, θυμήθηκα!.. Ἐκεῖνο τὸ παλιόπαιδο ποῦ μοῦ ἔκλεψε τὸ μυστικό μου!.. Εὐτυχῶς ποῦ τὸ ἔπιασα ἐγκαίρως, καὶ ποῦ τώρα βρίσκεται κλεισμένο στὸ μπουδρούμι!..

Μοχθηρὸν μεσδίαμα ἐφώτισε τὴν παλιδνὴν ὄψιν τοῦ κόμητος.

— Ὅσο βρίσκεται κεῖ-μέσα, ἐξηκολούθησε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὲ προδώσῃ σὲ κανένα. Καὶ τί μ' ἐμποδίζει νὰ τὸν κρατήσω φυλακισμένο, ὡς ποῦ νὰ πεθάνῃ ὁ τρελλοθειός μου;... Ὤ, βέβαια, αὐτὸ θὰ κάμω! Ἐπιτέλους ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω στὰ κτήματά μου, καὶ κανεὶς βέβαια δὲ θἄλθῃ νὰ μοῦ γυρέψῃ τὸ παλιόπαιδο, ποῦ νὰ τὸ πάρῃ ὁ διάβολος. Ἔπειτα, ὅταν πιὰ δὲν θὰ τὸ φοβοῦμαι, τὸ ἐλευθερώνω.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀνθρωπόμορφος ρίζα

Ἀντιγράφομεν ἐδῶ ἐκ φωτογραφίας μίαν περίεργον ρίζαν, εὑρεθεῖσαν ἐσχάτως εἰς ἕνα κῆπον τῶν περιχώρων τῆς Ρουένης. Ὅπως βλέπετε, ἡ ρίζα αὐτὴ ἔχει μορφὴν ἀνθρώπου χορεύοντος τὸ *κέικ-ουόκ*.

Πρωτότυπος ρεκλάμα

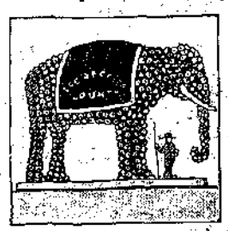

Εἰς τὸ Λὸς-Ἀντζελὸς τῆς Καλλιφορνίας, ἕνας μεγαλέμπορος γεωμήλων κατεσκεύασεν ἐσχάτως ἕνα ὡραῖον ἐλέφαντα, φυσικοῦ μεγέθους, ὁλόκληρον ἀπὸ πατάτες. Ὁ ἐλέφας αὐτὸς ἐστάλη εἰς μίαν Ἔκθεσιν γεωργικῶν προϊόντων καὶ ἐθαυμάσθη πολύ.

Ἀνωτέρα Σχολὴ

Εἰς μίαν συνοικίαν τοῦ Λονδίνου ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Ἀνωτέρα Σχολή... Λωποδυτῶν. Ἡ τέχνη τῆς λωποδυσίας, καὶ ὅλα της τὰ τεχνάσματα, ἐδιδάσκοντο εἰς μικροὺς μάγκας, ὑπὸ ἀνεγνωρισμένης ἱκανότητος ὀρχιλεπτῶν. Μαθηταὶ καὶ διδασκάλοι συνελήφθησαν.

Φυτὸν σαρκοβόρον.

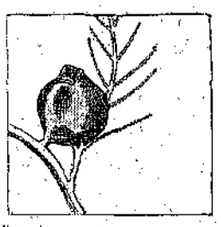

Τὸ φυτὸν αὐτὸ ὑπάρχει εἰς μερικὰ ἕλη βαθέα καὶ συλλαμβάνει ὅλα τὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα ἐπικάθηνται ἐπὶ τοῦ ἄνθους του. Κλειομένου τοῦ ἄνθους τούτου μὲ δύναμιν, τὰ ἔντομα συνθλίβονται, λυώνουν καὶ...καταβροχθίζονται! Εἴδη τοιούτων σαρκοβόρων φυτῶν ὑπάρχουν πολλά.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τολμηροῦ Ἀεροπόρου

ΚΥ	ΜΥ	ΚΟ	ΦΩ
ΜΗ	ΤΙ	ΛΟ	ΚΑΙ
ΛΗ	ΚΛΑ	ΦΩΝ	Α
ΜΕ	ΝΑΙ	ΖΟ	ΝΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

M...x v..t t..d q.e j....s

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

γ.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

Μὲ ποῖον συνομιλεῖ αὐτὸς ὁ κύριος;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τό ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

α'.) Λευκόχρυσος, ὑδράργυρος, κασσίτερος, ὀρείχαλκος.—β'.) Τὸ γατάκι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ μαλλιά του.—γ'.) Pierre qui roule n'amasse pas mousse.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΜΑΣ

Βροντόφωνοι πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἀντήχουν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἑλλῆς τῶν Ἑλληνικῶν τηλεβόλων αἱ βρονταί, καὶ οἱ νικητήριοι παιᾶνες ἀνεκάλουν εἰς τὴν ζωὴν χρόνους ἀμυθήτου δόξης καὶ πατρωτισμοῦ. Ἀπὸ τῶν ἐνδόξων τῆς Σαλαμῖνος ὑδάτων ἐξώρμησεν ὡς καὶ πρὶν ὁ Ἑλληνικὸς στόλος καὶ κατήγαγε νίκας περιφανεῖς, ἀνταξίας τῶν γεραρῶν καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ προγόνων. Τάφροστεφάνωτα κύματα τοῦ Αἰγαίου, ἀλληλωδούμενα εὐχαρίστως ἔφερον πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ σκάφη τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνῷ ὁ Ἕλλην ναύτης εἰς πᾶσαν πτυχὴν αὐτῶν ἀνεγίνωσκε μίαν χρυσῆν σελίδα δόξης καὶ θριάμβου. Ἐλεύθερα χάρις εἰς τὸν Ἐθνικόν μας στόλον τώρα, ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τὸν βαρὺν τῆς τυραννίδος ζυγόν, τὰ Ἑλληνικὰ νησιὰ βαυκαλίζονται ἀπὸ ἕνα πόθον, στηρίζονται εἰς μίαν ἐλπίδα, ἀγωνιῶσι δι' ἕνα καὶ μόνον ὑψηλὸν σκοπόν, νὰ μείνωσιν Ἑλληνικὰ ὡς τὰ κατέστησεν ὁ τρισένδοξος ἡμῶν στόλος, ὡς τὰ προώρισεν ἱστορία τρισχιλίων ἐτῶν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν περιορίζεται μέχρις ἐδῶ· ἐν μέσῳ πολεμικοῦ καὶ διπλωματικοῦ κυκεῶνος ἀγωνιῶσι σφάδάζοντα ἀκόμη ξενοκρατούμενα νησιά, μεταξὺ δ' αὐτῶν, φεῦ! κύπτει ἀκόμη ὑπὸ τὸν βρεττανικὸν λέοντα καὶ ἡ δυστυχισμένη καὶ πτωχὴ ἡμῶν Κύπρος. Ἐν τούτοις, μία γλυκερὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ μᾶς φωνάζει, ὅτι καὶ ὁ ἰδικός μας καιρὸς δὲν εἶνε μακρὰν καὶ ἡ ἰδική μας ἀποκατάστασις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ. Παρῆλθε πλέον διὰ τὸν Ἕλληνα ὁ καιρὸς τῆς ὑποταγῆς καὶ ἀπελπισίας, ἀνέτειλεν ἤδη ὁ ἥλιος τῶν ἐλπίδων. Ἂς κρώξουν ὡς ἀπαίσιοι κόρακες οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος. Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία νικήτρια θὰ ὑψωθῇ ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ νησιά μας ὅλα θὰ ἐλευθερωθοῦν, ἡ Κύπρος μας θὰ γίνῃ ἐλευθέρα καὶ Ἑλληνική, αἱ δὲ σημεριναὶ ἀγωνίαι θὰ λησμονηθοῦν εἰς τὰς θερμὰς μητρικὰς ἀγκάλας, ὡς πομφόλυγες διαλυθεῖσαι, ὡς νέφη ἀκίνδυνα καὶ διαβατικά.

Κύπρος — *Ἐθνικὸς Στόλος*

Η ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ Κυρία Ἐξυπνώφ:—Γιὰ πές μου, Κώστα, τί νέα; θἄχωμε πιὰ τὴν εἰρήνη;

Ὁ Κύριος:—Θὰ τὴν ἔχωμε ὡς τὴν Κυριακή, γιαὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

—Δόξα τῷ Θεῷ ποῦ θὰ ἡσυχάσωμε· καὶ ἀπὸ ποῦ τῶμαθες;

—Νά, ἀπὸ ἕνα γράμμα ποῦ πῆρα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο πρὶν τέσσαρες μέρες, ἀπὸ τὸν ἐξάδελφό μου Γιάννη.

—Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τῶλεγες νὰ χαρῶ κι' ἐγώ;

—Γιατὶ περίμενα τηλέγραφο γιὰ νὰ βεβαιωθῶ· ἐπειδὴ μοῦ ἔγραψε ὁ Γιάννης πῶς θὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ στὰ σίγουρα.

—Θὰ σοῦ τηλεγραφοῦσε γιὰ τὴν εἰρήνη;

—Ναί, καὶ σήμερα πῆρα τὸ τηλεγράφημα καὶ μοῦ λέγει πῶς φεύγει τὴν Τρίτη ἀπὸ τὴν Μασσαλία μὲ τὸ Μεσσαζερί.

—Καλέ, ἔλα στὰ σωστά σου! τεῖναι αὐτὰ ποῦ λές; τί γυρεύει στὴ Μασσαλία καὶ στὸ Μεσσαζερὶ ἡ εἰρήνη;

—Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω καὶ νὰ ἑτοιμάσῃς τὸ δωμάτιο ποῦ βλέπει στὸν κῆπο καὶ νὰ βάλῃς δυὸ κρεβάτια γιατὶ θαρρῶ πῶς θὰ φέρῃ καὶ τὸ παιδί της.

—Τὸ παιδί της; Χριστὸς καὶ Παναγιά! Ἔχει παιδὶ ἡ εἰρήνη; μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶσαι στὰ καλά σου· γιὰ νὰ φωνάξῳ τὸν Παπᾶ Στέφο νὰ σὲ διαβάσῃ.

—Φώναξέ τον, γιατὶ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ διάβασμα, ἀφοῦ μιὰ ὥρα τώρα σοῦ κοκανῶ νὰ ἑτοιμάσῃς γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ σὺ τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις.

—Καλέ, δὲ λές πῶς τάχασες καὶ μοῦ λὲς γιὰ τὴν ἐξαδέλφη σου, ὅταν οἐρωτῶ γιὰ τὴν Εἰρήνη τῶν Βαλκανικῶν μὲ τὴν Τουρκία!

Δύναμις τῆς Θελήσεως

Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Ἄνοιξε, ὥρα Λευτεριά, τὰ γιγαντο-
[φτερά σου,
Πέτα σὲ χῶρες σὲ χωριὰ· ποθοῦνε τή
[θωριά σου·
Σκόρπισε αὔρες δροσερὲς σὲ μέρη σκλα-
[βωμένα,
Καὶ θὲ νὰ λάμψουνε χαρὲς σὲ πρόσωπα
[θλιμμένα.
Σηκώθη δοῦλος, τρομερός, κτυπᾷ τὸν
[κυριό του,
Κι' ἦλθε γι' αὐτόνε ὁ καιρὸς νὰ βρῇ τὸ
[δίκαιό του.
Τὸ ὄνομά σου τὸ γλυκὸ ρυάκι κελαρύζει,
Καὶ συντροφιὰ μὲ τὸ πουλί, αὔρα τὸ ψι-
[θυρίζει.
Στὴ διάβα σου μεριάζωντας καὶ θάλασσες
[καὶ ὄρη,
Σὲ προσκυνοῦνε, κράζωντας, «χαῖρε τῆς
[Νίκης κόρη»!

Ρόδου Μοσχοβόλημα

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν μου ὑπάρχει καὶ κάποιος Γεώργος, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶνε υἱὸς ἑνὸς πτωχοτάτου χωρικοῦ, ἐν τούτοις ὑπὸ πάντων ζηλεύεται διὰ τὸν καλόν του χαρακτῆρα καὶ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν του. Εἶνε κυριολεκτικῶς ὁ τύπος τοῦ καλοῦ μαθητοῦ. Ποτὲ δὲν καταδέχεται νὰ φλυαρήσῃ οὐδὲ νὰ ἔλθῃ εἰς φιλονεικίαν μὲ κανένα. Καὶ δι' αὐτὸ ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου τὸν ὑπεραγαποῦν καὶ τὸν ἐκτιμοῦν. Προχθὲς ἤλθα εἰς λόγους μὲ τὸν Παρ.... καὶ ὅταν ἐπαύσαμε πλέον καὶ ἔφευγα, τοῦ ἐψιθύρισα «ἔννοια σου, ἄθλιε, θὰ σὲ διορθώσω, ἐγώ, καλά». Στραφεὶς τότε πρὸς ἐμὲ ὁ παρευρισκόμενος Γεώργος, μοῦ λέγει μὲ ὕφος ἀδελφικό: «Ποτὲ ἄραγε δὲν ἄκουσες ὅτι πρέπει ν' ἀποστρέφεσαι τὴν ἐκδίκησιν;» Σκέφθηκα ὀλίγον, κ' ἔπειτα τοῦ ἀπήντησα: «Ναὶ δυστυχῶς, πολλοί μοῦ τὸ εἶπαν....» Τόσο μόνον· δὲν ἠδυνήθην νὰ τοῦ εἴπω περισσότερα.

Καὶ ἔφυγα κατεντροπιασμένος, ἀλλὰ καὶ ὠφελημένος, διότι ἀπέκτησα τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως, ζηλεύων τὸ πτωχότατο αὐτὸ παιδί, ἀλλὰ εὐτυχέστερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πλούσια.

Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΤΗ

Κάποιος Κύριος εἶπε· μιὰ νύκτα στὸν ὑπηρέτη του ν' ἀνάψῃ τὸ κερὶ εἰς τὸ μαγειρειὸ ἐπειδὴ τοῦ ἔσβυσε ἐξ ἀπροσεξίας.

«Πρόσεξε ὅμως, Γιάννη, νὰ μὴ κτυπήσῃς πουθενά, στὸ σκοτάδι», τοῦ εἶπε. Προσεκτικὸς εἰς τὴ συμβουλή, ὁ ὑπηρέτης ἁπλωσε πρὸς τὰ ἔξω τὰ χέρια του, ἀλλὰ κατὰ κακὴν του τύχην μιὰ πόρτα ποῦ εὑρίσκετο μισοανοιγμένη, ἐπέρασε ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ τοῦ ἐκατάφερε ἕνα τρομερὸ κτύπημα κατάμυτα.

«Ἐ! γιὰ ὄνομα Θεοῦ! ἐξεφώνησε ὅταν ἦλθε στὸν ἑαυτό του. Πάντοτε ἄκουγα νὰ λέν ὅτι ἔχω μεγάλη μύτη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πίστευα πῶς μποροῦσε νὰ εἶνε πιὸ μεγάλη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ χέρια μου!»

(*Ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ*)

Μακρινὸς Πατριώτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐχεμύθεια.

Ὁ μικρὸς Μίμης ἔχει τρεῖς θείας, τὴν Μαρίναν, τὴν Σοφίαν καὶ τὴν Ἀνδρονίκην.

Μίαν ἡμέραν ἡ Ἀνδρονίκη τὸν ἐρωτᾷ ποίαν ἀπ' ὅλας ἀγαπᾷ περισσότερον.

—Δὲν σᾶς τὸ λέω, ἀπαντᾷ ὁ μικρός, γιατὶ ἂν σᾶς τὸ πῶ, θὰ θυμώσετε καὶ σεῖς, καὶ ἡ θεῖτσα Μαρίνα....

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος.

* * *

Εἰς τὰς ἐξετάσεις·

—Δὲν μοῦ λὲς ἐσύ, *Κασταλία Πηγή*, ὅταν ἡ λήγουσα εἶνε μακρά, ἡ προπαραλήγουσα;... Καὶ ἡ *Κασταλία Πηγὴ* θριαμβευτικῶς:

—Εἶνε μακρυτέρα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίδος.

* * *

—Ἐγώ, λέγει εἰς φίλας της ἡ μαμὰ τοῦ μικροῦ Γιαννάκη, εἶχα πολλὰ καὶ ὡραῖα μαλλιά· ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω καθόλου.

—Τί λέτε, καλὲ μαμά! φωνάζει ὁ Γιαννάκης· ξεχνᾶτε ἕνα συρτάρι ποῦ ἔχετε γεμᾶτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας.

Διὰ τὰς διακοπὰς
προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 28ην Μαΐου 1913.

ΣΕ ΛΙΓΟ οἱ περισσότεροι φίλοι μου φεύγουν διὰ τὰς ἐξοχάς. Τί εὔμορφα καὶ δροσερὰ γραμματάκια θὰ μοῦ στέλνουν ἀπὸ ἐκεῖ! Ἀρχισαν κηπόλα. Νά, τὸ *Ὀνειρῶδες Βάλς* μοῦ γράφει σήμερον ἀπὸ τ' Ἀμπέλια τῆς Χαλκίδος, καὶ μ' ἕνα ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ὡραίαν φύσιν ποῦ ἀπολαμβάνει, ἀπερίγραπτον. Κ' ἐγὼ χαίρομαι, γιατὶ ξέρω ὅτι εἶνε καλὰ παιδιὰ ὅσα ἀγαποῦν τὴν φύσιν.

Ἐπίσης καὶ ἡ *Ἄγνωστος Χ.* τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπάντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομήν, ποῦ ἔκαμεν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὡραιοτέρας ἐντυπώσεις.

Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ξνομίζω ὅτι μὲ ξαναρώτησες καὶ σοῦ ἀπήντησα, ὅτι διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ κλήρου δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος. Ἄλλους εὑρεσ' συχνότερα, ἄλλους σπανιώτερα, καὶ ἄλλους διόλου. Ναί, φυσικά, τὰ παλιὰ κομμάτια, ποῦ ἐνεκρίθησαν ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθησαν ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἑβδομάδας, τἀφίνω ἔξω καὶ πληρώνω ἀπὸ τὰ νεώτερα. Ὥστε ἀντὶ νὰ παραπονῆσαι, στέλλε μου. Σοῦ συνιστῶ μάλιστα νὰ στέλλῃς ἀπὸ ἕνα μόνον κάθε φοράν, ἀλλὰ καλογραμμένον.

Καὶ σύ, *Τοξότα*, μοῦ στέλλεις πολλὰ μαζὶ διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Τί νὰ τὰ κάμω, ποῦ νὰ τὰ βάλω τόσα; Καὶ εἶνε τόσον κακογραμμένα, ποῦ δυσκολεύομαι καὶ νὰ τὰ διάβασω. Ἂν κάθε φοράν μοῦ στέλλῃς ἀπὸ ἕνα, γραμμένον μὲ προσοχήν, θὰ ἔχῃς μεγαλητέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας.

Ἡ *Δοξασμένη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει: «Ὁ προδιδασμὸς τοῦ *Χιαβάδα* καὶ τῆς *Κρητικοπούλας* μ' ἐνθουσίασεν. Εἴγες δίκιο νὰ τοὺς προβιβάσῃς, γιατὶ γράφουν κάτι ποιήματα, ποῦ νομίζεις ὅτι τὰ γράφει κανένας λόγιος. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ προδιδάσῃς τὸν *Τέλλον Ἄγγραν* καὶ τὸ *Κῦμα*, διότι καὶ αὐτοὶ γράφουν ὡραῖα». Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ.

Μεγάλη Καρδιά, χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Διάβασα τὸ γράμμα σου πρὸς τὴν *Κρητικοπούλα*, μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ τῆς· τὸ ἔστειλα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ ἡ περὶ ἧς λέγεις δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη. Ναί, εἶδες τί καλὴ ποῦ εἶνε ἡ ἀλληλογραφία; Σὲ κάμνει νὰ νοιώθῃς τὰ λεξικό καὶ νὰ μανθάνῃς ὅ,τι δὲν ξεύρεις.

Κ' ἐγὼ μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιάβασα τὸ πρῶτό σου γράμμα, *Κυπριακὴ Ἀκτή*, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφανη ὡραιότατον. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ σοῦ ἐνέκρινα, ἐλπίζω νὰ τὸ τιμήσῃς. Γράφε μου συχνά.

Δάκρυ τῆς Παναγίας, τὸ ἀνθοστόλιστο γραμματάκι σου μὲ συνεκίνησε πολύ. Πόσην ἀγάπην ἐκφράζει! Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Ξανθὴ Πουπέ, εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα. Θὰ πῶ εἰς τὴν *Κρητικοπούλαν* καὶ τὸν *Τέλλον Ἄγραν*, ὅτι τὰ ποιήματά των σοῦ ἀρέσουν τόσον πολύ, ὥστε τὰ μανθάνεις ἀπέξω.

Ὡραίας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχω τόπον νὰ παραντήσω, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἡμιολία*, *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, *Κρητικοπούλα* (ἡ ὁποία εὐχαριστεῖ τὸν *Τέλλον Ἄγραν* διὰ τὰ συγχαρητήρια, καὶ ἐλπίζει ὅτι γρήγορα θἀκούσῃ καὶ τὸν ἰδικόν του προδιδασμόν, ἂν καὶ εἶνε τόσον μικρὸς ἀκόμη·) *Ἡρωϊκὴ Σάμος* καὶ *Ἥρως τῆς Αὔριον*, (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ διὰ τὰς ζωηρὰς ἐνεργείας.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Σπάχυα» τῆς *Δυνάμεως τῆς Θελήσεως*. — «Συσσίτιο» τοῦ *Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ*.—«Τὸ Ναυτόπουλο» καὶ «Ἡ Νεράϊδες» τῆς *Τσούχτρας*.—«Ἡ Πόλις» τῆς *Σημαίας* τοῦ *Ἀβέρωφ*.—«Μονόλογος» τοῦ *Φάωνος*.—«Μαράζι» τῆς *Ἀκακίας*.—«Στὴ φύσι» τῆς *Ἀγνώστου Χ.*—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὰς θηριωδίας τῶν Τούρκων» (ἀτεχνον).—«Τὸ ὑποκάμισον εὐτυχοῦς ἀνθρώπου» (γνωστόν· τὸ ἐδημοσίευσα ἄλλοτε·)—«Τὰ δένδρα» (ἀτεχνον).—«Στὸ μιμητὴ τοῦ Κανάρη» (στιχουργία βεβιασμένη.)—«Φοιτητὴς καὶ κλέπτης», «Χρῆσις Λογαριθμῶν» (στίχοι ἀτεχνοι.)—«Καθένας ἔχει τὴν ἱστορίαν του» κτλ. (δυσανάγνωστα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄνδρας, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ὀνειρον τοῦ Κωνσταντίνου*, ἀ. (Κ, Π.) *Κυπριακὴ Ἀκτή*, κ. (Ε. Γ.) *Πειρακτήριον* ἀ. (Ζήτω τὸ Κυανοῦν Κύμα) *Μαγευτικὸν Δάσος*, ἀ. (Ζήτω ὁ Θρίαμβος). *Υἱὸς Πολεμιστοῦ*, ἀ. (Η. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Σανθὴ Μουσμέ*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει κόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Τσουκνίδα* (..) μὲ *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Συκῆδα*, *Ἡμιολίαν*, *Ζιλέ*, *Κρητικοπούλαν*, *Περουζέ*, *Γλυκοχάραμα*, *Τυχοδιώκτιδα*, *Ἀκακίαν*, *Νιόβην*, *Γαλάτειαν*, *Φάωνα*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Φοίβην*, *Τρελλοκόριτσο*, *Παπαρούνην*, *Γιοῦλι*.—τὸ *Βολιώτικο Κεράσι* (θ) μὲ *Ἐθνικὸν Στρατόν*, *Δύναμιν τῆς Θελήσεως*, *Κρητικοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ρόδου Μοσχοβόλημα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μαρουδιὸ Χ. Σ.* (γράψε μου ποῖα δὲν ἔλαβες νὰ σοῦ τὰ ξαναστείλω· χαιρετίσματα στὴν ἀδελφή σου·) *Ἐλλάδα τοῦ Ρήγα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (εὔχομαι τῆς ἀδελφῆς σου περαστικά· ἔστειλα·) *Διάτρητον Κυανόλευκον* (ἐκτὸς τῆς Ἰμβρου, ὑπάρχει καὶ κάποια Ἰκαρία· ὥστε δὲν ἔχεις δίκηο·) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (κάθε τοπίον, τὴν νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι φαίνεται ἀλλοιώτικο·) *Πένναν τῆς Διαπλάσεως* (τὰ ἔλαβα· περιμένω καὶ τὴν ἐκτενῆ·) *Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα* (θὰ δημοσιευθῇ, μὴν ἀνησυχῇς· ἀλλὰ πότε, κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω ἀκόμη· πῶς ἐπῆγε ἡ ἐκδρομή;) *Ἀωδωναῖον* (ἔστειλα τὸ 23ον ἐκ νέου· εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Βολιώτικο Κεράσι* (ἔστειλα.) *Φάωνα* (μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ στείλῃς νὰ τὸ διαβάσω;) *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν* (ἔστειλα μὲ τὸν κομιστὴν καὶ τὰ τῆς προηγουμένης ποῦ δὲν ἐλήφθη·) *Πανελλήνιον Ὄνειρον* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ποῖος θὰ εἶνε ὁ πρῶτος θὰ τὸ μάθω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν διαλογήν·) *Ἐλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μελαχρινὴν Μουσμὲ* (χάρτην τῶν λύσεων καὶ βραβεῖον ἔστειλα·) *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ἀήττητον Εὔζωνον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28ην Μαΐου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκτὰ μέχρι τῆς 11ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

283. Δεξίγριφος

Ἐὰν ζῶον σιγαμένον
Μ' ἄνθη εὔοσμα ἑνώσῃς,
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώραν
Παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

284. Συλλαβόγριφος

Δυὸ ἀντωνυμίες
Βάζῃς στὴ γραμμή,
Καὶ βουνὸ ποῦ ξέρεις
Κάνεις στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τῶν Σπετσῶν

285. Μεταγραμματισμὸς

Ὅταν μὲ *μεγάλο* εἶμαι,
Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι κεῖμαι·
Ὅταν μὲ *μικρὸ* εἶμαι πάλι,
Μ' ἔχεις πάνω στὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης.

286. Τονόγριφος

Μιὰ πόλις νέα ἑλληνική
Τὸν τόνον καταιβάζει
Καὶ κράτος εὐρωπαϊκὸν
Εὐθὺς παρουσιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείρας Ἑλλάδος

287. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον στὴν μνήμην θὰ [εὑρῆς
Τὸ δεύτερον μιὰ πρόθεσις τὸ σχηματίζει εὐθύς.
Τὸ τρίτον εἶνε ὄνομα ἀθάνατον, γλυκύ.
Μιὰ πόλις εἰς τὸ τέταρτον μεγάλη, Ἰταλική.
Ξύλου τεμάχιον ἁπλοῦν τὸ πέμπτον φανε-
[ρώνει
Κι' ἀντωνυμία κτητικὴ τὸν Ρόμβον τελειώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

288. Ἐξάπλευρον

* * * = Ἀντωνυμία.
* * * * = Ἄρτυμα.
* * * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης
* * * * * * = Καρπός.
* * * * = Ρῆμα.
* * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

289—293. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θρῆνος, φανός, Σῦρος, φάρος, μονάς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Αὔριον

294. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα τῆς δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰ τρίτα ἡφαίστειον:

1, Ζῶον κερασφόρον. 2, Ἄνθος. 3, Θεά. 4, Πνευματικὴ Ἄσκησις. 5, Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σηκιάας τῆς Ἀκροπόλεως

295. Γρῖφος

δεῖ
δεῖ δεῖ
μὲ στίχοι S
δεῖ καὶ δεῖ
δεῖ

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Παναξῆ

296. Φωνηεντόλιπον

πτξν = μν - κσν - δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14

146. Φίλημα (φί, λίμα.)—147. Ἰσσός (ῦς, σύς.)—148. Ἀτάρ-Ἄρτα.—149. Τροία-Τρία.

150.

Κ	Α	Α
Α	Δ	Ρ
Μ	Μ	Τ
Σ Ι Β	Η	Ρ Ι Α
Μ	Τ	Λ
Π	Ο	Ο
Δ	Σ	Σ

151. ΣΙΚΕΛΙΑ (Ἰσαάκ, Κιλικία, Ἔκλα, Λεία, Ἀλάσκα.) —152. Ἡ μέθη (μὲ θῆ.) — 153. ΑΝΑΦΗ, ΜΗΛΟΣ (Ἀμύς, ΝΗσσα, Ἀλφειός, ΦΟβος, Ἡ-Σαΐας.)—154. Ὁ μὲν πλοῦτος θνητός, ἡ δὲ δόξα ἀθάνατος.—155. *Ἐν τῇ πίστει σωτηρία* (ἐν τι π' εἰς τι - σα - τυρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρεστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀκλαί.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀττική Λύσις, σᾶς γράφω καὶ ἐξηγοῦμαι.
Ὀνειρῶδες Βάλς. (*ΙΓ*,206)

Ἀήτησε Εὔζωνε καὶ *Ἐλπιδόφορος Ἑλλάς*, γιὰ δύο παστίτσα ὁ καθένας σας, σᾶς δίνω 25 ψήφους, Parole.
Ὀνειρῶδες Βάλς. (*Γ*, 207)

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὑποστηρίξαντας· ἐπίσης εὐχαριστῶ θερμῶς *Δωδωναῖον δι'* ὑποστήριξιν, ἐλπίζων τοιαύτης κατὰ τὴν τελικήν.
Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ (*ΙΓ*, 208)

Προτείνω ἵδρυσιν συλλόγου ἐλλείψει τοιούτου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπιθυμοῦντες συνδράμειν ἀπευθυντέον: Aristote Niles, Club de Cons)ple, Péra, Constantinople.

Περιμένω ὑποστήριξιν ἁπάντων Κωνσταντινουπολιτῶν. — *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.*

Ἀγνωστε Χ., δὲν ὑπόσχεσαι ἕνα καλὸ ταταμέντο σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ σὲ ἀγαπᾶ λύπη; Ἄϊντε ντέ!..—*Ρωμηοπούλα* (*ΙΓ* 210)

Κόμησσα Κατιτί, Βοσκοπούλα τοῦ Μισρᾶ, σᾶς ξέρω· σεῖς; *Ξανθὸ Διαβολάκι*, δὲν κρύβεσαι. Σ' ἔμαθα κ' ἐσένα.
Ρωμηοπούλα (*ΙΓ*, 211)

Σ' ὅλη τὴν παρέα.
Ἂν μὲ δρῆτε, σᾶς ὑπόσχομαι ἀπὸ δύο παγωτὰ κάθε μιᾶς.—*Ρωμηοπούλα* (*ΙΓ*,212)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Κυανοῖ ὑποψήφιοι. Ὅλοι ἄσπρο! (*ΙΓ*,213)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ — Παραιτηθέντος *Ἐνδόξου Μεσολογγίου*, διορίζεται γραμματεὺς τὸ *Πειρασιήριον*.
(*Ἐκ τοῦ Προεδρείου.*) (*ΙΓ*, 214)

Ἑλληνόπουλα! Μόνον ψηφίζοντες τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα:
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
καὶ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
τὰ ἐγκλείοντα ἐντὸς αὐτῶν ὁλόκληρον τὸν πατριωτισμόν, δεικνύετε τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην σας. (*ΙΓ*, 215)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Ἱδρύομεν παράρτημα ἐν Κορίνθῳ μὲ Πρόεδρον Γ. Κουτσουλέντην (πρώην «Θριάμβου»), Γραμματέα Ἀθ. Κανιάρην, Ταμίαν Π. Βλάσην, καὶ Σύμβουλον Γ. Σκλιᾶν.

Τσούχτρα, γιατὶ δὲν ἀπήντησες στὰ Μικρά μου Μυστικά; Ἀναμένω. *Ἄγνωστος Χ.*

Παιδιά! ἕνα ἄσπρο... ἕνα ἄσπρο στὸ *Πανελλήνιο Ὄνειρο*. Μὴ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ ποῦν! Σᾶς μιλεῖ μόνο του τ' ὡραῖο ψευδώνυμό του.—*Ἄγνωστος Χ.* (*ΙΓ*, 218)

Μικρὸ *Χελιδονάκι*, σοῦ ἔγραψα, ἀλλ' ἀπάντησίν σου δὲν ἔλαβον. Διατί; Γράψε μου τάχιστα.—*Ἀήττητος Εὔζωνος.*

Ζήτω! Ζήτω ὁ τροπαιοῦχος ΘΡΙΑΜΒΟΣ ὁ συντρίψας στὸ δημοψήφισμα ΠΕΝΤΕ ΗΝΩΜΕΝΟΥΣ Συλλόγους. Ὅλοι ὅσοι ποθεῖτε τὴν νίκη, τὸν θρίαμβο, ταχθῆτε ὑπὸ τὴν σημαίαν του.
Ἀήττητος Εὔζωνος (*ΙΓ*, 220)

Ὅλοι ἄσπρο! *Ὅλοι ἄσπρο στὰ*
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ
(*ΙΓ*,221) *Ἀήττητος Εὔζωνος*

Γιὰ τὸ Θεό, *Τσουκνίδα*, μὴν ξαναπῇς μπύρα, παιδί μου, γιατὶ ζαλίζει! πολύ! τρῶγε μόνον πάστες.—*Τσούχτρα* (*ΙΓ*,222)

Πόθε τοῦ *Ἑλληνισμοῦ*, διαρκῶς στὰ μουσεῖα θὰ εὑρίσκεσαι. Σὰν θὰ ἰδῇς τὸ Μουσεῖον τῆς Τριπόλεως... Ἄσε τὴν *Ὑψηλὴν Ἰδέαν* ποῦ ὅλο τὸ θαυμάζει... Τὸν δὲ *Γενναιόψυχον Ἕλληνα*...*Ἀθάνατος Ἑλλάς.*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΑΣ

Κατὰ τὴν παροῦσαν τριμηνίαν ἡ «ΕΛΛΑΣ» ὑποστηρίζει τοὺς: *Ἀθάνατον Ἑλλάδα, Πόθον τοῦ Ἑλληνισμοῦ* καὶ πάντα τὸν συνδυασμὸν τῶν συμμάχων «Ἀγῶνος», «Κυανοῦ Κόμματος», «Νίκης».

Ἕνεκα τῶν ἐξετάσεων, ἀναβάλλεται ἡ κλήρωσις τῶν λαχείων διὰ μέσα Ἰουλίου. Ζητήσατε πάντες πρὸς 0,35 ἕκαστον. Σύλλογον Ἑλλάδα, poste - restante, Τρίπολιν.

Φιλτάτη *Ἀττική Λύσις*, πολύ, πολὺ εὐχαριστῶ γιὰ τὲς ὁλόθερμες εὐχές σου.
Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος. (*ΙΓ*,225)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ἰδοὺ τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα τῆς κραταιᾶς «Νίκης» τὰ περιμενόμενα μετ' ἀνυπομονησίας. Ἀποφεύγοντες συνήθεις δηλώσεις, ἀρκούμεθα νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ νίκη κλίνει καὶ θὰ στεφανώσῃ τὴν «Νίκην».

ΑΘΑΝΑΤΑ 1821-1912
ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΚΡΗΤΗ
ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΑΝΑΚΤΗΘΕΙΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΩΝ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΗΣ
ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΟΥ
ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ζήτω ἡ «ΝΙΚΗ»! Ζήτωωω!..

«ΝΙΚΗ» ΘΑ ΝΙΚΗΣΗΣ
Ν.Δ.Π. (ἂν μ' εὕρῃς;) (*ΙΓ*,227)

Ἐμπρός εὐγενεῖς ψηφοφόροι, τὴν ψῆφόν σας εἰς τὰ ὑπέροχα τῆς «Νίκης» ψευδώνυμα.
Κωνσταντῖνος Κανάρης (*ΙΓ*, 228)

ΘΡΙΑΜΒΕΥΩΝ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΗΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (*ΙΓ*, 229)

ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ
Ὑποψήφιοι δημοψηφίσματος Β' τριμηνίας *ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς «ΝΙΚΗΣ»*

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἑξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἑξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 217*).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀναστ. Τσόκαλης, Ν. Παπαδόπουλος, *Εὐαγ. Κ. Γεωργίου, Λίνος Ν. Πολίτης*, Κλ. Κουτσομητόπουλος, Γεωρ. Π. Κουτσομητόπουλος, Ἀτρόμητος Σωφραζέττα, (24—25).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΘΗΒΩΝ: Σωτ. Γ. Σίννης.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολοΐνης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσμήνη Τζαβέλλα (24—25).
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φανὴ Παναγιωτακοπούλου.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Νικητὴς τοῦ Μπιζανίου (24—25).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραρῆ, Ξεν. Α. Βυζάς, Παναγ. Α. Ἰωάννου, Διον. Κ. Μπαλλάκης, Δημ. Θ. Οἰκονομόπουλος.
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ: Βασιλικὴ Κ. Τσουλουχοπούλου, Ἀλίκα Δ. Λαζδίκου, Ἀπ. Λ. Ζέρβας.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Κλ. Γ. Κοτσοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία, Ἰάσων Σκέντερις.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βαρβάρα Χ. Παναγιωτοπούλου, Σόλων Ν. Σπυρόπουλος, Ἀυμπ. Ἀγγελέτος, Ν. Ε. Κούρτης.
ΦΑΛΗΡΟΥ: Κωνστ. Ι. Τζηρίτης, Ἰω. Εὐθ. Ἀραβοσιτᾶς.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Ἀντ. Πεζάνης (24—25), Παναγ. Κ. Γλυκοφείδης, Γ. Χ. Ζαγούρας, Ν. Δ. Κάης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σ. Α. Ζάχος, Σωτ. Ι. Μαρίνος, Μεγαλόφρων Κωνσταντίνος, Ν. Ζ. Σπάλας, Ἰωαν. Γ. Νάστας, Κωνστ. Ι. Σπανός, Ρολ. Π. Λεγκάλ. Κωνσταντῖνος Κανάρης.
ΧΑΝΙΩΝ: Κωνστ. Κων. Κατζουράκης (24, 25).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΠΑΝ. Κ. ΓΑΥΚΟΦΡΙΔΗΣ ἐν Φιλιατροῖς καὶ ΚΩΝΣΤ. ΚΩΝ. ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ ἐν Χανίοις οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Πλεονάζουν λ.20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.